

miljøfeltets brede spektrum. Men der er samtidig grund til at understrege betydningen af, at der også tilknyttedes medarbejdere med praktisk erfaring fra arbejdspladserne, evt. i lighed med de under gældende lovgivning ansatte byggekonsulenter.

Udvalget har drøftet kontakten mellem arbejdstilsynet og sikkerhedsrepræsentanterne under inspektioner på virksomhederne, og arbejdsministeren har over for udvalget i denne forbindelse oplyst, at ordet „jævnlige“ i § 7, stk. 2, skal forstås således, at den tilsynsførende fra arbejdstilsynet som altovervejende hovedregel skal træde i forbindelse med vedkommende sikkerhedsrepræsentant m. v. ved besøg i virksomheden. I praksis sker dette ved, at sikkerhedsrepræsentanten ledsager den tilsynsførende under dennes inspektion af det pågældende arbejdsområde. Alene undtaget herfra er besøg vedrørende begrænsede opgaver uden for den normale besøgsrytme som f. eks. elevatorer og beholdere.

Under hensyn til den store vægt, der i lovforslaget tillægges virksomhedernes eget sikkerheds- og sundhedsarbejde, er det af største betydning, at arbejdstilsynet understøtter denne målsætning bl. a. ved, at arbejdstilsynet under inspektioner og besøg altid træder i kontakt med sikkerhedsrepræsentanten m. v. bortset fra de nævnte enkeltstående undtagelsessituationer.

Der henvises i øvrigt til spørgsmål 7.

I forbindelse med bl. a. § 7, stk. 2, har udvalget endvidere drøftet spørgsmålet om rækkevidden af retten til at henvende sig til arbejdstilsynet.

Arbejdsministeren har over for udvalget udtalt, at der uændret, jfr. bemærkningerne til § 7 og § 18, består en almen ret for enhver til at henvende sig — også anonymt — til arbejdstilsynet om forhold under dets område, men at det lovteknisk ville være uehdigt at optage en bestemmelse herom i lovteksten, da det er overflødig og kunne give anledning til tvivl om rettens beståen i andre tilfælde, hvor en sådan bestemmelse ikke er medtaget i lovgivningen.

Det kan derfor konstateres, at den almene ret til at henvende sig anonymt til arbejdstilsynet ikke tilsigtes ændret.

Udvalget har gennem spørgsmål 47 og 68 til arbejdsministeren og under samråd med

ministeren fået uddybet, at ændringen af det hidtidige almindelige forbud imod arbejde på søn- og helligdage til en ret til et ugentligt fridøgn, der så vidt muligt skal falde på søndage, jfr. lovforslagets § 53, hovedsagelig består i en smidiggørelse, således at der ikke længere skal indgives ansøgning til arbejdstilsynet om dispensation. Det er først og fremmest parterne på arbejdsmarkedet, der skal nå frem til en rimelig forståelse af bestemmelsen.

Det er i denne sammenhæng værd at notere sig arbejdsministerens udtalelse om, at arbejdstilsynet ved besvarelse af spørgsmål om forståelsen af udtrykket „så vidt muligt“ og ved udøvelsen af almindeligt tilsyn med lovens overholdelse på dette punkt vil tage udgangspunkt i den praksis, der efter den nuværende lovgivning gælder med hensyn til undtagelser fra forbudet imod søndagsarbejde.

Udvalget har gennem spørgsmål 54-56 og samråd med arbejdsministeren fået nærmere oplysninger om lovforslagets forhold til ILO-konvention nr. 138 om mindstealder for adgang til beskæftigelse og om baggrunden for, at hverken den gældende lovgivning eller lovforslaget giver grundlag for ratificering af konventionen, som i øvrigt endnu ikke er ratificeret af noget land.

Arbejdsministeren har endvidere ved besvarelse af samrådsspørgsmål H (optrykt i bilag 2) nærmere redegjort for, hvorledes sikring af unge inden for landbruget kan gennemføres i samarbejde med arbejdsmiljørådet, hvor bl. a. landbrugets organisationer er repræsenteret.

Idet der henvises til svaret på spørgsmål 37, bemærkes, at arbejdsministeren har erklæret at ville stille forslag om, at lovforslagets § 38, stk. 2, § 42, stk. 2, § 45, stk. 2, og § 48, stk. 2, om anerkendte normer og standarder udgår. Arbejdsministeren har henvist til, at lovforslagets formulering kan give indtryk af, at anerkendte normer og standarder har en betydning, som der ikke altid er dækning for. Dette ændrer ikke det forhold, jfr. bemærkningerne til § 38, stk. 2, at anerkendte normer og standarder fortsat efter omstændighederne bl. a. kan anvendes som et element ved vurdering af, om arbejdsforholdene er sikkerhedsmæssigt og sundhedsmæssigt fuldt forsvarlige, ligesom